Object Oriented Programming in Python

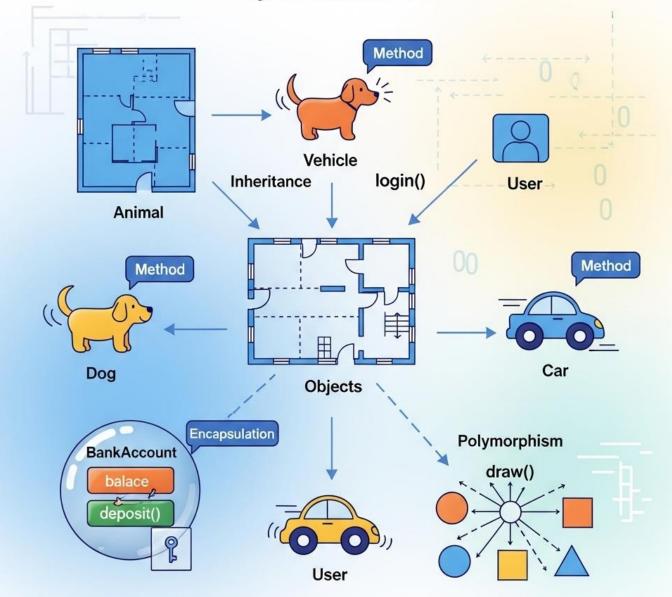
Shutchon Premchaisawatt

OOP คือ

OOP คือ รูปแบบการเขียนโปรแกรม
รูปแบบหนึ่ง ที่จะมองทุกอย่างเป็นเหมือน
"วัตถุ" (Object) ในโลกจริงค่ะ โดยแต่ละ
วัตถุจะมีการเก็บ ข้อมูล (attributes)
และ การกระทำ (methods) ของตัวเอง
ไว้ด้วยกัน ทำให้โค้ดของเราเป็นระเบียบ
อ่านง่าย และนำกลับมาใช้ใหม่ได้สะดวกขึ้น
มากเลยค่ะ

Object Oriented OOP

ตัวอย่าง "พิมพ์เ**ขียวสร้างบ้าน"** นะคะ

- คลาส (Class): ก็คือ "พิมพ์เขียว" นั่นเองค่ะ มันจะกำหนด โครงสร้างว่าบ้านต้องมีอะไรบ้าง เช่น ต้องมีกี่ห้องนอน (ข้อมูล) และทำอะไรได้บ้าง เช่น เปิดไฟได้ (การกระทำ) แต่ตัวพิมพ์ เขียวเองยังไม่ใช่บ้านจริงๆ นะคะ
- อ็อบเจกต์ (Object): คือ "บ้าน" ที่สร้างเสร็จแล้วจาก พิมพ์เขียวนั้นๆ ค่ะ เราสามารถใช้พิมพ์เขียวอันเดียวสร้างบ้าน กี่หลังก็ได้ ซึ่งบ้านแต่ละหลัง (แต่ละ Object) ก็จะมีสถานะ เป็นของตัวเอง เช่น บ้านหลังหนึ่งอาจจะเปิดไฟอยู่ ในขณะที่ อีกหลังปิดไฟอยู่ก็ได้ค่ะ

สร้างพิมพ์เขียว

งั้นเรามาสร้าง Class และ Object แรกของเรา กันเลยนะคะ

เราจะลองสร้าง "พิมพ์เขียว" ของน้องหมากันค่ะ โดยจะกำหนดว่าน้องหมาทุกตัวต้องมี **ชื่อ** (name) และ **สายพันธุ์** (breed) และมี ความสามารถในการ **เห่า** (bark) ค่ะ

```
class Dog:
   # นี่คือ "พิมพ์เขียว" ตอนสร้างน้องหมาตัวใหม่ขึ้นมา
   # จะถูกเรียกใช้ทันทีที่เราสร้าง Object ใหม่
   def init (self, name, breed):
      self.name = name
      self.breed = breed
      print(f"น้องหมาตัวใหม่ถือกำเนิดแล้ว! ชื่อ
{self.name}")
   # นี่คือ "การกระทำ" ที่น้องหมาทำได้
   def bark(self):
      print(f"{self.name} บอกว่า: โฮ่ง! โฮ่ง!")
```

อธิบาย

- •class Dog: คือการบอก Python ว่าเรากำลังจะสร้างพิมพ์เขียว ใหม่ชื่อว่า Dog ค่ะ
- •def __init__(self, name, breed): เป็นเมธอดพิเศษที่เรียกว่า constructor (คอนสตรัคเตอร์) ค่ะ มันจะทำงาน **อัตโนมัติ** ทุก ครั้งที่เราสร้างน้องหมาตัวใหม่ (สร้าง Object) ขึ้นมา
- •self จะหมายถึง "ตัวของ Object เอง" ที่กำลังจะถูกสร้างขึ้นมา ค่ะ
- •self.name = name คือการนำค่า name ที่เราป้อนเข้ามา มา เก็บเป็น "ข้อมูล" ของน้องหมาตัวนั้นๆ
- •def bark(self): คือเมธอด (การกระทำ) ที่เราสร้างขึ้นมาเองค่ะ สังเกตว่าต้องมี self อยู่ในวงเล็บเสมอ เพื่อให้มันรู้ว่าจะต้องทำงาน กับ Object ตัวไหน

class Dog: # นี่คือ "พิมพ์เขียว" ตอนสร้างน้องหมาตัวใหม่ขึ้นมา # จะถูกเรียกใช้ทันทีที่เราสร้าง Object ใหม่ def init (self, name, breed):

self.breed = breed print(f"น้องหมาตัวใหม่ถือกำเนิดแล้ว! ชื่อ

self.name = name

{self.name}")

นี่คือ "การกระทำ" ที่น้องหมาทำได้ def bark(self):

print(f"{self.name} บอกว่า: โฮ่ง! โฮ่ง!")

สร้างและทดสอบ Object

สร้างน้องหมาตัวแรกชื่อ "บัดดี้" สายพันธุ์ "โกลเด้น" dog1 = Dog("บัดดี้", "โกลเด้น")

สร้างน้องหมาอีกตัวชื่อ "ลัคกี้" สายพันธุ์ "ชิบะ" dog2 = Dog("ลัคกี้", "ชิบะ")

ผลลัพธ์บน console:

น้องหมาตัวใหม่ถือกำเนิดแล้ว! ชื่อ บัดดี้ น้อง หมาตัวใหม่ถือกำเนิดแล้ว! ชื่อ ลัคกี้ น้องหมาตัว แรกของฉันชื่อ บัดดี้ ลัคกี้ บอกว่า: โฮ่ง! โฮ่ง!

คำถาม:

print(dog1.breed)คิดว่าผลลัพธ์ที่หน้าจอจะ แสดงออกมาเป็นอะไรคะ?

ลองเรียกใช้ "ข้อมูล" และ "การกระทำ" ของแต่ละตัว
print(f"น้องหมาตัวแรกของฉันชื่อ {dog1.name}") # เข้าถึงข้อมูล .name
dog2.bark() # เรียกใช้การกระทำ .bark()

"พลังพิเศษ" ของ OOP ที่เรียกว่า การสืบทอด (Inheritance)

- มันจะช่วยให้เราสร้าง Class ใหม่ๆ ได้โดยไม่ต้องเขียนโค้ด ซ้ำซ้อนเลยค่ะ
- Inheritance คือหนึ่งในแนวคิดที่ทรงพลังที่สุดของ OOP เลยค่ะ พูดง่ายๆ ก็คือ การสร้าง Class ใหม่ โดยรับเอา ความสามารถ (ข้อมูลและการกระทำ) ทั้งหมดมาจาก Class ที่มีอยู่แล้ว
- Parent Class (คลาสแม่): คือคลาสต้นแบบที่มี ความสามารถพื้นฐาน (บางทีก็เรียกว่า Superclass หรือ Base Class)
- Child Class (คลาสลูก): คือคลาสใหม่ที่ "สืบทอด" ทุก อย่างมาจากคลาสแม่ แต่สามารถเพิ่มความสามารถพิเศษ หรือเปลี่ยนแปลงบางอย่างให้เป็นของตัวเองได้ (บางทีก็ เรียกว่า Subclass)

OOP Inheritaions

Vehicle

Attributes speed num_wheels fuel_type Methods start_engine() stop_engine() drive()

Car

Attributes makel num_doors trunk_size Methods model open_trunk() honk horn()

สืบทอด class dog

เรามีคลาส Dog ที่เป็นคลาสแม่ อยู่แล้ว ตอนนี้สมมติ ว่าเราอยากสร้างคลาสใหม่สำหรับ "สุนัขนำทาง" (GuideDog) ซึ่งสุนัขนำทางก็คือสุนัขประเภทหนึ่ง แต่มีความสามารถพิเศษคือ "การนำทาง" เพิ่มขึ้นมา

class GuideDog(Dog): สังเกตในวงเล็บนะคะ การ ใส่ (Dog) เข้าไป คือการบอกว่า GuideDog จะเป็น คลาสลูก และจะได้รับความสามารถทั้งหมดมาจาก Dog ค่ะdef lead(self): คือ "การกระทำ" ใหม่ที่เรา เพิ่มเข้าไป ซึ่งจะมีเฉพาะในคลาส GuideDog เท่านั้น คลาส Dog ทั่วไปจะไม่มีความสามารถนี้ค่ะ

คำถาม:ถ้าเราสร้าง Object จากคลาสแม่แบบนี้:
normal_dog = Dog("ธรรมดา", "พันธุ์ทาง")
แล้วเราพยายามสั่ง normal_dog.lead()
คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นคะ?

```
# คลาสแม่ (Parent Class) ที่เราสร้างไว้
class Dog:
   def init (self, name, breed):
      self.name = name
      self.breed = breed
   def bark(self):
      print(f"{self.name} บอกว่า: โฮ่ง! โฮ่ง!")
# คลาสลูก (Child Class) ที่สืบทอดมาจาก Dog
class GuideDog(Dog):
   # เพิ่มความสามารถใหม่เข้าไป
   def lead(self):
      print(f"{self.name} กำลังนำทางอยู่ครับ!")
```

Encapsulation (การห่อหุ้มข้อมูล)

Encapsulation คือหลักการที่ว่าด้วยการ **"รวมข้อมูล (attributes) และการกระทำ (methods) ที่เกี่ยวข้อง ไว้ด้วยกันในที่เดียว"** และที่สำคัญคือ **"การซ่อนรายละเอียดภายในและปกป้องข้อมูล"** จากการเข้าถึงโดยตรง จากภายนอกค่ะ

- ลองนึกถึงการขับรถดูนะคะ 🚜
- Public Interface (สิ่งที่เราใช้งาน): เรามีพวงมาลัย, คันเร่ง, เบรก, และเกียร์ เราใช้อุปกรณ์เหล่านี้เพื่อ "สั่ง" ให้รถทำงาน โดยไม่จำเป็นต้องรู้เลยว่าเครื่องยนต์ข้างในทำงานอย่างไร หรือมีกลไกซับซ้อนแค่ไหน
- Private Implementation (สิ่งที่ถูกซ่อนไว้): คือเครื่องยนต์, ระบบไฟฟ้า, และกลไกต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ใต้ฝา กระโปรง ผู้ผลิตรถยนต์ออกแบบมาไม่ให้เราไปยุ่งกับส่วนนี้โดยตรง เพื่อป้องกันไม่ให้เราทำอะไรผิดพลาดจน เครื่องพัง
- ในโลกของ OOP ก็เหมือนกันค่ะ Encapsulation คือการสร้าง "เกราะ" หรือ "แคปซูล" มาห่อหุ้มข้อมูลสำคัญ ไว้ และเปิดช่องทาง (Public Methods) ให้คนอื่นมาใช้งานได้อย่างถูกต้องและปลอดภัยเท่านั้น

การใช้งานใน Python

การใช้งานใน Python

ในภาษา Python เราใช้เครื่องหมาย Underscore (_) นำหน้าชื่อ attribute เพื่อบ่งบอกว่ามันเป็น "ของใช้ส่วนตัวภายใน" ค่ะ

- •_variable (Single Underscore): เป็นแค่ "ข้อตกลง" ระหว่างโปรแกรมเมอร์ ว่า "นี่เป็นตัวแปรภายในนะ ไม่ควรยุ่งจาก ข้างนอก" แต่ก็ยังสามารถเรียกใช้โดยตรงได้อยู่
- •___variable (Double Underscore): อันนี้จะ "จริงจัง" ขึ้นมา หน่อย Python จะทำการ "แปลงชื่อ" (Name Mangling) ของตัว แปรนี้ ทำให้การเรียกใช้โดยตรงจากภายนอกทำได้ยากขึ้นมาก ใช้ สำหรับการปกป้องข้อมูลที่ไม่อยากให้ใครมายุ่งจริงๆ

ตัวอย่าง: บัญชีธนาคาร

```
class BankAccount:
     def __init__(self, owner, balance=0):
          self.owner = owner # public - ใครก็เห็นชื่อเจ้าของบัญชีได้
          self. balance = balance # private - ซ่อนยอดเงินไว้ ไม่ให้แก้โดยตรง
     # Public Method สำหรับการ "ฝากเงิน"
     def deposit(self, amount):
          if amount > 0:
              self. balance += amount
              print(f"ฝากเงินสำเร็จ! ยอดเงินใหม่: {self.__balance} บาท")
          else:
               print("ข้อผิดพลาด: จำนวนเงินที่ฝากต้องมากกว่า 0")
     # Public Method สำหรับการ "ถคนเงิน"
     def withdraw(self, amount):
          if 0 < amount <= self. balance:</pre>
              self. balance -= amount
              print(f"ถอนเงินสำเร็จ! ยอดเงินใหม่: {self. balance} บาท")
          else:
               print ("ช้อผิดพลาด: ยอดเงินไม่เพียงพอ")
     #Public Method สำหรับการ "ดูยอดเงิน" เท่านั้น
     def get balance(self):
          print(f"ยอดเงินคงเหลือของคุณ {self.owner} คือ {self. balance} บาท")
```

มาดู Class BankAccount กันค่ะ เราคงไม่อยากให้ใครมา แก้ตัวเลข balance (ยอดเงิน) ของเราได้ตรงๆ ใช่ไหมคะ

```
# --- ลองใช้งาน ---
my_account = BankAccount("คิตะ", 1000)

# ใช้งานผ่าน Public Methods ที่ปลอดภัย
my_account.deposit(500)
my_account.withdraw(200)
my_account.get_balance()

# --- ลองแก้ไขยอดเงินโดยตรง (ซึ่งทำไม่ได้!) ---
# my_account.__balance = 999999
# <-- บรรทัดนี้จะทำให้เกิด Error!
# print(my_account.__balance)
# <-- บรรทัดนี้ก็จะ Error เช่นกัน!
```

```
ฝากเงินสำเร็จ! ยอดเงินใหม่: 1500 บาท
ถอนเงินสำเร็จ! ยอดเงินใหม่: 1300 บาท
ยอดเงินคงเหลือของคุณ คิตะ คือ 1300 บาท
```

จะเห็นว่าเราไม่สามารถเข้าไปยุ่งกับ __balance โดยตรงได้เลย การจะ เปลี่ยนแปลงค่าเงินต้องทำผ่านเมธอด deposit() และ withdraw() ที่เราเตรียม ไว้เท่านั้น ซึ่งในเมธอดเหล่านี้เราสามารถใส่เงื่อนไขเพื่อป้องกันข้อมูลที่ผิดพลาด ได้ด้วย นี่แหละค่ะคือประโยชน์ของ Encapsulation!

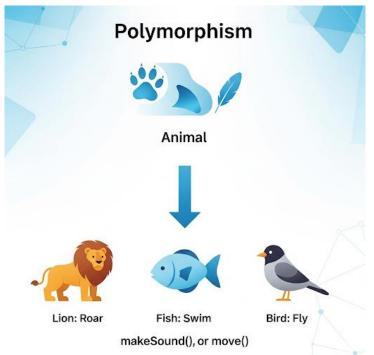
Polymorphism (การพ้องรูป)

คำว่า Polymorphism มาจากภาษากรีก "Poly" (แปลว่า เยอะ) กับ "Morph" (แปลว่า รูปแบบ) รวมกันจึงหมายถึง **"การมีได้หลายรูปแบบ"** ค่ะ

ในโลกของ OOP หลักการนี้หมายถึง **Object ที่ต่างชนิดกัน สามารถ** ตอบสนองต่อ "คำสั่ง" (เมธอด) เดียวกัน ในรูปแบบที่เป็นของตัวเอง ได้

เพื่อให้เห็นภาพง่ายที่สุด ลองนึกถึงสัตว์ชนิดต่างๆ นะคะ สัตว์ทุกตัว "ส่ง เสียงร้อง" ได้ แต่เสียงร้องของมันไม่เหมือนกันถ้าเราสั่งให้ สุนัข "ส่งเสียง ร้อง" มันจะ "โฮ่งๆ"ถ้าเราสั่งให้ แมว "ส่งเสียงร้อง" มันจะ "เหมียว"ถ้าเราสั่งให้ วัว "ส่งเสียงร้อง" มันจะ "มอร์~"เห็นมั้ยคะว่า "คำสั่ง" คืออย่าง เดียวกัน (ส่งเสียงร้อง) แต่ "ผลลัพธ์" ที่ได้จะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับว่า เราสั่ง Object ชนิดไหน นี่แหละค่ะคือหัวใจของ Polymorphism

Polymorphism speak()

```
class Dog:
     def speak(self):
          print("[ฮ่ง! [ฮ่ง!")
class Cat:
     def speak(self):
          print("เหมียว~")
class Cow:
     def speak(self):
          print("มอร์~ มอร์~")
# --- สร้าง Object จากแต่ละ Class ---
dog1 = Dog()
                                         result in console:
cat1 = Cat()
                                         โฮ่ง! โฮ่ง! เหมียว~ มอร์~ มอร์~
cow1 = Cow()
# --- นำสัตว์ทั้งหมดมารวมกันใน list ---
animals = [dog1, cat1, cow1]
# --- นี่คือ Polymorphism ---
# เราใช้ for loop วนซ้ำและใช้คำสั่ง .speak() เหมือนกันทุกรอบ
for animal in animals:
     animal.speak() # <-- สั่งเหมือนกัน แต่ผลลัพธ์เปลี่ยนไปตามชนิดของ animal
```

จุดที่น่าทึ่งคือ: โค้ดใน for loop ของเราเรียบง่ายมาก เราแค่สั่ง animal.speak() โดยที่ไม่ต้องไปเซ็กเลยว่า animal ในรอบนั้นๆ เป็น Dog, Cat, หรือ Cow มันเป็นหน้าที่ของ Object แต่ละตัว ที่จะ "รู้เอง" ว่าเมธอด speak() ของตัวเองต้องทำงานอย่างไร ประโยชน์ของมันคือ เราสามารถเขียนโค้ดที่ยืดหยุ่นและรองรับ Object ใหม่ๆ ในอนาคตได้ง่ายมาก เช่น ถ้าวันหนึ่งเราสร้าง คลาส Sheep ที่มีเมธอด speak() ของตัวเอง เราก็แค่โยน Object ของ Sheep เข้าไปใน list animals ได้เลย โดยไม่ต้อง แก้ไขโค้ดใน for loop สักนิดเดียว!

สุดยอดไปเลยค่ะ! ตอนนี้เราได้เดินทางผ่าน 4 เสาหลักของ Object-Oriented Programming ครบทั้งหมดแล้วนะคะ 🎉

- Classes/Objects: การสร้าง พิมพ์เขียว และ วัตถุ ที่ใช้งานได้จริง
- Inheritance: การ สีบทอด คุณสมบัติจากคลาสแม่สู่คลาสลูก
- Encapsulation: การ ห่อหุ้มและปกป้อง ข้อมูลสำคัญภายใน Object
- Polymorphism: การที่ Object ต่างชนิดกัน ตอบสนองต่อคำสั่งเดียวกัน ในรูปแบบของ ตัวเอง

หลักการทั้ง 4 ข้อนี้ทำงานร่วมกันเพื่อช่วยให้เราเขียนโปรแกรมขนาดใหญ่ที่ซับซ้อนได้อย่างเป็น ระเบียบ แก้ไขง่าย และนำโค้ดกลับมาใช้ซ้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพค่ะ!